

TYKKYLÄISTEN SUKUSEURA

JÄSENLEHTI 1/2018

Sukukokous lauantaina 14. heinäkuuta. Ilmoittautumisohjeet tässä lehdessä.

Puheenjohtajan tervehdys

Hyvät sukulaiset

*”Kuka tietävi mistä me tulemme,
ja missä on matkamme määrä
Hyvä että me sitäkin tutkimme,
ei tutkimus ole väärä.
Mutta senhän me tiedämme varmaan vaan,
että kuljemme polkuja mustan maan,
ja täällä meidän on eläminen,
miten taidamme parhaiten” (Eino Leino)*

Juuremme ovat Pielisjokivarressa

Sukuseuramme sukupolven mittaisen toiminnan aikana on selvinnyt, mistä Tykkyläiset ovat tulleet. Vanhimmat tiedot Tykkyläisistä ovat 1600-luvulta. Sitä vanhempien tietojen hakeminen on ollut pienten vinkkien ja arvailujen varassa. Kirkonkirjoista saatavien tietojen lisäksi meillä on tutkittua tietoa ensimmäisestä merkinnästä maarekisterissä. Tietoa on selvittänyt *Pohjois-Karjalan maatalousseurojen johtokunta*, jonka mukaan Tykkylän tilan haltija Haapalahdessa on ollut noin 1660 -luvulla syntynyt Heikki Tykkyläinen. 1600-luvulla mainitaan myös toinen Tykkyläinen, talollinen Gabriel Tykkyläinen, josta ei ole enempää selvitettyä tietoa. Sukua on kuitenkin samoilla Pielisjoen rantamilla.

Isossa kuvassa enolaiset luterilaiset ovat tulleet Savon suunnasta sen jälkeen, kun Suur-Ilomantsi Eno mukaan luettuna siirtyi Venäjän hallinnasta Ruotsi-Suomeen Stolbovan rauhassa vuonna 1617. Tämän jälkeen on jo enemmän tutkittua tietoa väestöstä. Enon kannalta muutos oli merkittävä. Silloin Enon alueella hyvin suuri osa kreikkalaiskatolista väestöstä ”pakeni” Venäjälle uutta hallintoa. Suurimpia syitä ovat varmaankin olleet verotus ja luterilaisen kirkon ”painostus”. Kirkon vaikutus suhteessa maallisen valtaan oli silloin hy-

Kuva: Niilo Tykkyläinen

vinkin suuri. Erityisesti mainitaan, että Enonkylästä, johon Tykkyläiset silloin asettuivat, muuttivat kaikki ortodoksit Venäjälle. Tilalle alkoi tulla mm. Tykkyläisiä 1600-luvun jälkipuoliskolla. Hyvin monilla enolaisilla suvuilla ovat esi-isät tulleet samoihin aikoihin.

Tykkyläisten tarina liittyy hyvin paljon Pielisjoen vesistöön. Pielisjoen vesistö on ollut kautta historian tärkeä kulkureitti Laatokan suunnasta Pohjanmaalle. Näin oli jo Novgorodin aikaan. Vesistö oli hyvä kulkureitti jo ennen teiden rakentamista ja vielä pitkälle 1900-luvulle. Ensimmäinen tie rakennettiin 1740-luvulla pikkuvihan aikaan Venäjän sotilaallisia tarkoituksia varten Enosta Lieksaan. Samaa reittiä kulki myös Venäjän armeija Suomen sodan aikana. Ennen joen kanavoitinta veneet vedettiin koskipaikkojen ohitse. 1800-luvun

loppupuolella joki kanavoitiin. Silloin laivaliikenteestä Pielisjoella tuli tärkein kuljetusmuoto sekä tavaroille että henkilöille kesäaikaan. Tästä ajasta meillä on jo perimätietoa isiltämme ja isoisiltämme. Mm isoisäni Mikko Tykkyläinen, joka piti 1900-luvun alussa kauppaa Uimaharjussa, onertonut, että tavaraliikenne hänen kauppaansa kaupungista tapahtui laivalla Pielisjokea pitkin rautatien tuloon saakka. Talvella liikenne oli hevospellillä, pitemmillä matkoilla majatalosta toiseen. Vasta rautatien valmistuminen 1910 muutti olennaisesti liikkumismahdollisuuksia.

Pielisjoen vesistö on vetänyt myös Tykkyläisiä puoleensa. Heitä on ollut maanomistajina Enosta Nesterinsaaresta aina Pielisjärven rajalle saakka. Olihan vesistö kalaisa ja metsästysmaat hyviä. Metsiä oli runsaasti ja vesistö oli oivallinen uitto-reitti puutavaralle. Kaupankäyntiin Venäjälle yhteys oli myös tärkeä. Enon historiassa kerrotaan, että Tykkyläisetkin kävivät kauppaa Venäjälle.

Asettuminen Pielisjokivarteen on merkinnyt myös monia ongelmia. Isovihan aikana alueella oli venäläinen hallinto, jota ei toistaiseksi ole sukuseuran yhteydessä käsitelty. Isoviha päättyi 1721 ja Heikki Tykkyläinen on merkitty Tykkylän tilan haltijaksi jo vuonna 1722.

Pikkuvihasta 1740-luvun alussa on jo enemmän tietoa. Silloin Venäjän armeija rakensi tien Enosta Lieksaan. Tie kulku Enosta Ahveniselle ja edelleen Haapalahden kautta Lieksaan. Rakennettiin sillat Kaltimon Niskaan, Ahveniselle, Pilpaseen ja Vornaan. Käytännössä tämä varmasti aiheutti Tykkyläisille rasitteita. Tiehän kulkee Tykkylän tilan vieritse ja on todennäköisesti rakennettu suurlta osin alueen talonpoikien toimesta. Toinen rasitus on aiheutunut rahdin kuljetuksista sekä venäläisille että suomalaisille ja sotaväen majoittuminen taloihin.

Kolmas koettelemus on sitten Suomen sota vuonna 1808. Sitä on käsitelty Sukuseuran lehdessä 2015. Silloinhan alueen puolustus oli nimismiehen ja talonpoikien vastuulla. Ruotsin kuningas Kustaa IV ei antanut sotilaallista eikä muutaakaan apua, vaan vastuu oli talonpojilla. Talonpojille tämä sota merkitsi osallistumista sotatoimiin ja hyvin raskasta rahdinajovastuuta. Rahdinajosta piti periaatteessa saada maksua valtiolta, mutta se lienee jäänyt hoitamatta. Tykkyläisten asemasta tuolloin ei ole saatu yksilöityä tietoa. Mainittakoon, että Suomen sodan aikana purettiin sillat mm. ja Ahvenisella, Pilpasessa ja Vornassa Venäjän sotajoukkojen hidastamiseksi. Tähän sotaan

liittyy myös vanhin tietooni tullut Tykkyläisten suvussa säilynyt perimätieto. Se koski Vornan taistelua, jossa suomalaiset talonpojat taistelivat venäläisiä joukkoja vastaan. Perimätiedon mukaan suomalaiset aseiden puutteessa käyttivät puisia keppejä venäläisiä hämätäkseen. Näin kertoi edesmennyt sukuneuvoton jäsen Eino Tykkyläinen.

Meidän aikaammekin pitäisi dokumentoida tulevia sukupolvia varten

Suvun aiheiden tutkimisessa riittää halukkaille työtä määrättömästi. Meidän nyt elossa olevien sukupolvien tehtävänä on dokumentoida oman aikamme elämää. Sitä voi ja kannattaa tehdä eri tavoin.

Sukukokouksissamme on aikaisemmin puhuttu vanhojen sukupolvien valokuvien tallentamisesta. Ennen digiaikaahan valokuvia otettiin paljon nykyistä vähemmän. Tänä päivänä on helppo digitoita ja jollakin tavalla dokumentoida omien vanhempiemme valokuva-albumit. Vanhoilla valokuvalla ei ole paljonkaan arvoa, ellei niistä tiedetä taustoja esim. tapahtuma-aika ja henkilöiden nimet sekä tarvittaessa mihin tapahtumaan kuva liittyy. Minun sukupolvellani on vielä tietoa vanhempiemme valokuvista. Meidän lapsillamme ja lastenlapsillamme nämä tiedot ovat arvokkaita, eivätkä kuvat ilman tällaista dokumentointia kerro mitään. Perheiden valokuva-albumien digitointia ja tallennusta on joissakin perheissä tehty. Nämä ovat tietenkin tärkeimpiä kunkin perheen oman historian dokumentoinnissa.

Sukumme vaiheiden dokumentoinnista ovat parhaana osoituksena Tykkyläisten sukuvideot, jotka on tehnyt pitkäaikaisen kunniajäsenemme jo edesmennyt Toivo Tykkyläinen. Teknisestä toteutuksesta on vastannut hänen poikansa Jouko Tykkyläinen. Videot on tehty hänen vanhemmistaan Mikosta ja Alinasta, Mikosta ja Alinasta erikseen sekä Toivon omasta elämästä. Videot on näytetty sukukokouksissamme. Mikonhan me muistamme Uimaharjun majatalon pitäjänä ja kauppiana Uimaharjussa.

Sukututkimuksessa on toimintaympäristö muuttunut seuramme alkuaajoista merkittävästi. Nyt sukututkimuksesta innostuneilla on uusia tehokkaita välineitä. Mainittakoon esimerkkinä internetissä MyHeritage ohjelmisto, sosiaalinen media, dna-tutkimukset ym.

Sukupolven vaihdos jatkuu

Sukuseuramme sukupolvenvaihdos etenee kovaa vauhtia. Näin alusta alkaen mukana olleena voi vain toivoa, että löytyy lisää uusia innokkaita sukututkimus- ja sukuseuratyöhän innostuneita henkilöitä.

Tämä toimintakausi 2015 – 2018 on minulle viimeinen toimintakausi sukuseuran hallinnossa. Kii-

tän kaikkia toiminnassa mukana olleita ja sukukokouksiin osallistuneita kiinnostuksesta seuran toimintaan. Toivotan uudet toimijat tervetulleiksi ja toivon, että kiinnostus sukuseuratoimintaan aja sukututkimukseen jatkuu

Helsingissä 15. toukokuuta
Niilo Tykkyläinen

Tallennettua sukutietoutta

Toivo Tykkyläisen sukuvideot

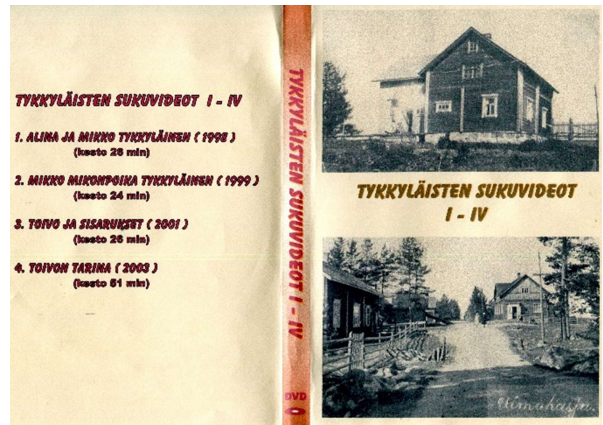
Sukuseuramme edesmennyt kunniajäsen Toivo Tykkyläinen laati sarjan sukuvideoita, jotka kertovat hänen isänsä Mikko Tykkyläisen perheestä. Mikonhan me muistamme majatalon pitäjänä Uimaharjussa. Videot on näytetty sukukokouksissa. Ensimmäinen kertoo hänen vanhemmistaan Mikko ja Alina Tykkyläisestä, s. 1877 ja 1879. Toisessa Toivo kertoo isästään Mikosta. Kolmannessa Toivo kertoo sisaruksistaan. Neljäs kertoo Toivon omasta elämästä. Videoiden teknisestä toteutamisesta on vastannut Jouko Tykkyläinen

Sukuseuran vierailu Iljalassa v. 2005

Jouko videoi vuoden 2005 sukukokouksen vierailun Iljalassa. Iljalan isäntä Mikko Tykkyläinen oli Toivon isoisä. Tarina kertoo, että Iljalan isäntä Mikko muutti Haapalahdesta vaimonsa Katrin kanssa Iljalaan vuonna 1879, jolloin hänellä oli jo kaksi lasta. Mikko tuli jalkaisin selässään kontti tai tönteli, jossa tulivat hänen lapsensa Kaisa ja tuleva Iljalan isäntä Mikko.

Vierailun valmistelivat Iljalan oma poika Eino ja naapurin eli Jannelan Matti Iljalan nykyisen ”emännän” Maijan myötävaikutuksella.

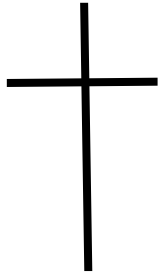
Nämä videot ovat saatavissa niiden tekijältä Jouko Tykkyläiseltä kopioituna usb-muistitikulle. Käytännössä tämä toimii siten, että lähetetään Joukolle usb-muistitikku, palautuskuoren kera. Jouko liittää palautuskirjeeseen

Kuva ylh. Sukuvideoiden kansi. Videoiden tilalla on käytetään nykyisin usb-muistitikku.

Kuva alh. Iljalan vierailuvideon kansi. Videossa esitettyä kuvaelmaa Iljalan isännän ja opettaja Kauton vierailusta esitettiin versio Parsiaisen koulun 100-vuotisjuhlassa

muistitikon lisäksi tilinumeron, jolle voi maksaa palvelusta

Elsa Kyllikki Tykkyläinen, o.s.
Liimatta

8.4.1932 – 14.4.2018

In memoriam

Elsa Kyllikki Tykkyläinen, o.s. Liimatta

Vajaa viikko 86-vuotis syntymäpäivästään äitini Elsa Tykkyläinen poistui äkillisen sairauden kohdattua. Saattelimme hänet isäni Martti Tykkyläisen rinnalle kauniina toukokuuisena perjantaina.

Alun perin enolainen äitini 'kasvoi' joutsenolaiseksi 46 vuoden aikana. Pohjois-Karjala ja kotipaikka Enon Hiirenniemellä säilyivät rakkaina ja tärkeinä aina viime hetkiin saakka. Äiti toimi eri tehtävissä Joutsenon seurakunnassa. Hän omistautui myös perheelleen ja lastenlapsilleen, jotka olivat hänelle hyvin tärkeitä ja rakkaita. Äiti nautti luonnosta ja marjojen poimimisesta

erityisesti Puumalassa mökillämme, joka on säilynyt vuosien saatossa hyvin samanlaisena kuin isä sen aikanaan rakensi.

Meille läheisille jäi hänestä paljon lämpimiä muistoja, joita vaalia ja kertoa tuleville sukupolville. Hänen kädenjälkensä säilyy myös lukuisissa kudonta- ja ompelutöissä, unohtamatta monia herkkuja, joita hän meille rakkaudella valmisti.

Riitta Törölä
Elsan tytär

Kuvassa Elsan perhe Tuukka Törölään ylioppilasjuhlissa 2017 Sipoossa. Kuvassa vasemmalta Mari Vilksa sylissä Sani, Sari Tykkyläinen, Suvi Tykkyläinen, Anne Vilksa, Mikko Tykkyläinen, Elsa Tykkyläinen, Tuukka Törölä, Riitta Törölä, Esa Törölä, Salla Törölä ja Jesse Hirvassalo.

Tuija Malinen

Juho Malisen elämää ratavartijana Haapajoella

Juho Malinen teki elämäntyönsä Valtionrautateiden palveluksessa ratavartijana. Hän tutustui vaimoonsa Uimaharjun majatalon tyttäreeseen Anna Tykkyläiseen ollessaan Uimaharjussa siltavahtina. Juhon ja Annan lapsista sekä Aulis että Esko ovat olleet Tykkyläisten sukuseuran sukuneuvoston jäseninä. Lapsenlapsista Jarmo on nykyinen sukuneuvoston jäsen (Ingressi NT)

Ukkini, isäni Esko Malisen isä, Juho Malinen, syntyi Liperissä 5.5.1896 perheen esikoisena. Isälläni on hyvin vähän tietoa Juho-isän lapsuudesta ja nuoruudesta, mutta tiedossa on ainakin, että Juhon äiti kuoli synnytykseen ja pieni Juho-vauva jäi äidittömäksi. Juhon ensimmäinen äitipuoli kuoli hänkin vuoden kuluttua avioitumisesta ja vasta kolmas isänsä - Juho hänkin - vaimoista synnytti peräti neljä siskoa ja viisi veljeä, joskin tuolloin Juho asui jo poissa kotoa. Nuoruusvuosista on sen verran tietoa, että Juho-ukki oli työssä renkinä mm. Makkosen maatilalla Liperissä ja oli kuulema pidetty ja reipas työmies. Ennen työuraansa ratavartijana Juho-ukki toimi renkihommien jälkeen ainakin ravintolan portieerinä Viipurissa sekä Uimaharjussa siltavahtina joskus 1920-luvun lopulla, jolloin myös suoritti aiemmin kesken jääneen kansakoulun loppuun ja sai päästötodistuksen.

Vuoteen 1932 liittyi monta tärkeää tapahtumaa: Juho suoritti ratavartijakurssin, vei vihille Uimaharjun kylässä tapaamansa Anna Tykkyläisen ja muutti nuorikkoineen Pielisensuun kuntaan Haapajoelle ratavartijaksi pieneen punaiseen mökkiin junaradan varteen (ja se mökki on edelleen samassa paikassa!). Kodin pihapiiriin kuului pieni kahden lehmän navetta ja viereisessä sikamökissä kasvatettiin vuosittain myös yksi sika särpimeksi ruokapöytään. Kanoja, kissa ja joskus koirakin tepsuttelivat pihapiirissä poikien, 1934 syntyneen Auliksen ja 1,5 vuotta nuoremman Eskon iloksi. Sota-aikana kasvatettiin myös kaneja ruuaksi ja pojat myivät lisäksi poikasia pikkurahan

Kuva: Tuija Malinen

saamiseksi. Pihapiirissä oli myös pelto, jossa kasvatettiin perunaa, vihanneksia ja juureksia sekä mansikkamaa. Sota-aikaan pihan perukoilla oli pieni ruishalme ns. ”mustaa ruista”, kansanhuollon tietymättömissä. Se puitiin omassa pihasaunassa ja jauhettiin jauhoksi ministeri Antti Kukkonen otitarvemyllyssä läheisellä Kukkolan maatilalla.

Matkaa Haapajoelta Joensuun asemalle on noin viisi kilometriä. Juho-ukin vartioima rataosuus, jonka alkumerkiksi oli pystytetty pätkä ratakiskoa, alkoi noin 100-50 m ennen Haapajoen ylittävää siltaa. Työpäivä alkoi klo 7 vetämällä resiina radan varressa olevasta resiinakopista kiskoille ja ei kun matkaan: ensin vähän taaksepäin lähtöpaalulle ja sitten kohti Joensuun asemaa samalla tarkkaillen radan kuntoa. Työpäivä jatkui sekä ratapihalla kunnostustöissä vakituisen työporukan kanssa että raidetoissa omalla rataosuudella. Työtehtäviin kuului mm. huonokuntoisten kiskojen vaihtoa uusiin ja junaraiteiden pohjatöitä. Pohjatöitä roudan vuoksi olikin riittämiin: talvella kiskojen alle piti laittaa usein kiilapuita, jotta ne olisivat pysyneet suorina ja kesällä kiiloja piti taas poistaa. Työpäivä ratapihalla

loppui hieman ennen klo 16:tta, kun resiina saatiin taas vauhtiin kohti kotia ja kotimat kallakin radan kunnan tarkkailu jatkui eli varsinaisesti päivän uurastus loppui vasta kun resiina oli taas vajassaan ja Anna-rouvan valmistama herkullinen ruokakin jo tuoksui nenään. Isä kertoi lisäksi, että välillä koko perhe ajoi resiinalla kaupunkiin asioille ja joskus sunnuntaina Joensuun kirkkoon.

Sota-aika

Talvisodan kynnyksellä Malisen mökkikin sai sähköt ja pian – pimennysverhotkin, jottei valo näkyisi ulos. Sähköjen tulon asti perheellä oli ollut ns. ”pikku-matti”-patteriradio, mutta nyt alkoi Juho-ukki mieluilla oikeaa sähköradiota! Reissu Joensuuhun Kanasen radioliikkeeseen kannatti: tuliaisena sieltä kammarissa soi kohta upouusi Telefunken, jonka pahvisessa pakkauslaatikossa luki saksaksi: ”Lahja Saksan armeijalle: Saksan rahaministeriltä. Kävi näet niin, että samaan aikaan Juhon kanssa liikkeeseen astui saksalaisia sotilasasiamiehiä, jotka halusivat vaihtaa tuomansa sähköradion patteriradioon, koska he olivat menossa sellaiselle alueelle Suomessa, jossa ei ollut sähköjä. Juho-ukki tuumasi radioliikkeen myyjälle, että tähän sattui mukavasti: hän voisi ostaa tuon saksalaisen radion. Ja kaupat tehtiin.

Juho-ukin työt jatkuivat entisenlaisina sota-aikanakin, joskin resiinamatkat taittuivat kivääri selässä ja talvella Annamummon lakanoista ompelema lumipuku päällä. Välillä pommitusten yllättäessä oli jätettävä resiina raiteille ja hypättävä kiireesti hankeen. Varsinkin jatkosodan aikana vihollinen pommitti Joensuun ratapihaa ja aiheutti siten ylimääräisiä ratapihan korjaustöitä, ihmishuolittakaan ei tuolloin aina vältytty. Ilmahyökkäykset tapahtuivat kuulemma useimmiten yöllä, mutta onneksi oma ilmatorjunta oli niin hyvä, että totaalaiselta tuholta vältyttiin.

Juho-ukki toimi talvisin myös junaradan aurauspäällikkönä ennen sotaa välillä Joensuu-Matkaselkä. Jatkosodan aikana joulun alla aurausreissu venähti kerran kahden viikon mittaiseksi. Armeija näet määräsikin normaalipäätepysäkiltä

jatkamaan aurausta Uukuun asti! Kotona oltiin jo kovin huolissaan kun isää ei alkanut kuulua takaisin: mahtaako tulla edes jouluksi kotiin? Aaton aattona viimein aurausjuna hiljensi Malisen mökin kohdalla ja Juho-ukki hyppäsi pois kyydistä joulun viettoon perheensä pariin.

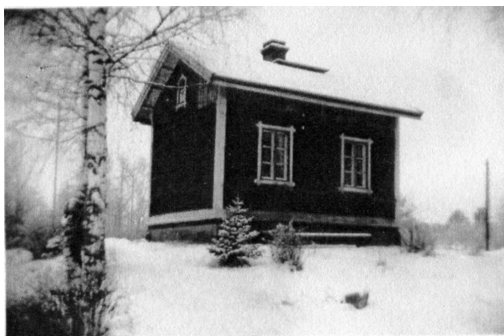
Kotimökin läheisyydessä sota näkyi siten, että suojeluskuntalaiset vartioivat läheistä ratasiltaa päivin öin pyssyt selässään. Vahdit olivat lähinnä paikallisia maanviljelijöitä eli tuttuja mökin väelle ja Anna-mummo piti huolen, että korviketta oli aina tarjolla vahtivuorolaisille. Kerrottakoon tässä kohdin vielä, että jatkosodan alussa Anna-mummokin sai oman pyssyn, ratavartijan vaimo kun oli ja asui strategisesti tärkeässä paikassa, vartioitavan sillan ääressä! Annan tuntien ei hän mielellään pyssyä kotiinsa olisi huolinut, mutta kaksi sitä tuomaan tullutta sotilasta sanoivat, että eivät sitä takaisin mukaansakaan ota, kun se on käsketty kerran tänne tuoda! Antoivat kuulema pikakoulutuksen, kuinka ammutaan ja lähtivät. No, pyssy koki Isän kertoman mukaan koko sodan ajan komeron nurkassa, poissa näkyvistä eikä sitä koskaan tarvinnut käyttää.

Malisen pojille sota-aika oli kuulemma toisaalta aika kiinnostavaakin aikaa. Isäni kertoi, että jatkosodan alussa ehkä vuonna -41 kodin lähelle, Haapajoen suulle Pyhäselän puolelle neljä miestä kävi juntaamassa tukeista järeitä tankkiesteitä ja että sodan jälkeen ne toimivat jonkin aikaa oivina ja kalaisina onkipaikkoina: kyseistä tankkiaitaa pitkin loikkimalla pääsi mukavasti eteenpäin hyville kala-apajille! Kotipihalla leikkiessä saattoi joskus kuulua kova jyrinä, kun pommitus- tai tiedustelulennoilta saapuvat lentokoneet jyrivät kohti Pyhäselän toisella puolella olevaa lentokenttää ja ampuivat lähestyessään punaisen raketin ilmaan merkiksi, että ovat omia koneita. Kotipihalta käsin parinkymmenen metrin päässä saattoi katsella rintamalta jyristäviä junavaunuja lastinaan sotasaaliiksi saatuja autoja, panssarivaunuja ja lentokoneiden osia, mutta myös niitä surullisempia kuljetuksia eli sotavainajien saattamista kotipaikoilleen. Umpinaiset vainajien

kuljetusvaunut tunnisti siitä, että vaunujen kulmiin oli asetettu havuja. Avovaunuissa näki joskus rintamalle päin meneviä lauta-arkkuja.

Kaikesta oli sota-aikana pulaa ja kaikki neuvot ja taidot olivat tarpeen perheen vaatettamiseksi ja pitämiseksi leivässä kiinni. Juho-ukin suutarin taidoilla oli tuolloin kysyntää ja isäni kertoi, että yhtenä sotatalvena Juho-ukki valmisti 39 paria lapikkaita lähiseudun maanviljelijäperheille saaden palkaksi ruokaa. Mulosta ja Hammaslahdelta asti tuli isänniltä lapikaspyyntöjä, mutta oman ratavartijatyön lisäksi rajat tulivat suutarihommista vastaan ja oli pakko välillä sanoa ei. ”Tule edes leikkaamaan kenkätarpeet nahkasta!” viimein pyysivät ja niinhän sitten tehtiin: Hän leikkasi lapikkaiden nahkaosat ja neuvoi, miten ne ommellaan kengiksi ja sai palkaksi ruokatarvikkeita ja kenkänahkoja.

Jatkosodan perääntymisvaiheessa saapui

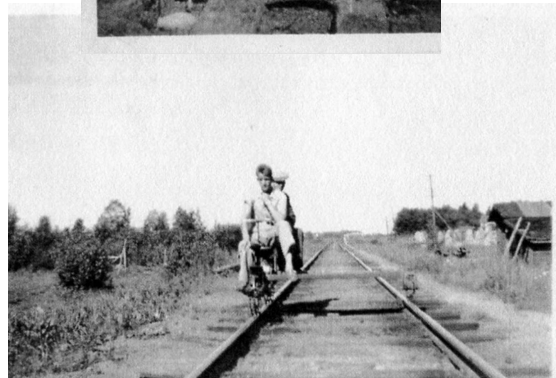
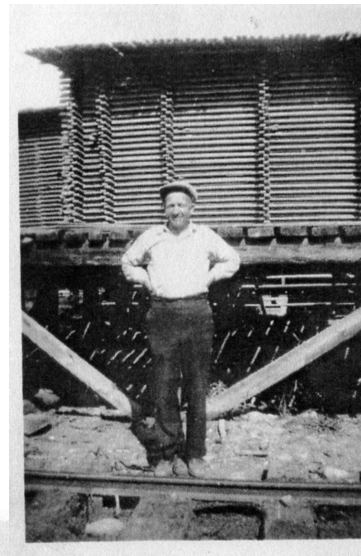
*Kuvat: Vas ylh ratavartijan aunto
Vas alh. Anna, Juho, Esko ja Aulis*

Joensuun seudullekin paljon evakkoja tavaroineen ja karjoineen. Ukin esimies ja perhetuttu Paavo Kinnunen (Näyttelijä Heikki Kinnusen isä) ja ukki ostivat joltakin evakolta lehmän kansanhuollon tietämättä ja taluttivat yöllä rataa pitkin Haapajoelle. Aamulla lihat olivat jo tiinuissa ja kahden perheen ruokahuolto oli taas siltä osin turvattu. Lehmästä saadut ns. ”mustat nahkat” päätyivät Mutalan nahkurille ns. mustien nahkojen tiinuun ja osa kansanhuollon tiinuun.

Juho-ukki jäi eläkkeelle 63-vuotiaana vuonna 1959 palveltuaan Valtion rautateitä ratavartijana 27 vuoden ajan. Hän pääsi haudan lepoon vuonna 1972.

Tämä kirjoitushomma Esko-isän haastatteluineen oli todella mielenkiintoinen aikamatka menneisyyteen: arkisia, mutta arkisuudessaankin kiehtovia tarinoita isovanhempien elämästä.

Tuija Malinen

*Oik ylh, Juho Malinen
Oik. alh. resiina*

Isiämme opin tiellä

Vuoden 2005 sukukokouksessa veljekset **Toivo** ja **Erkki Ikonen** esittivät kuvaelman siitä, miten Enonsalon koulun opettaja **Jaakko Kautto** yritti turhaan houkuttaa Iljalan isäntää **Mikko Tykkyläistä** s. 1855, päästämään Antti-poikaa Jaakko Kauton oppilaaksi Enonsalon kansakouluun. Mikkopa ei suostunut ja niinpä Kautto sanoi ”hyvästi” ja lähti koululleen. Sama kuvaelma näyteltiin vuonna 2006 Enonsalon koulun perustamisen 100-vuotisjuhlassa.

Kuva. Jaakko Kautto yrittää suostutella Iljalan Mikko Tykkyläistä päästämään Antti pojan kansakouluun noin vuonna 1914.

Vaikka Iljalan isäntä Mikko tässä kuvaelmassa suhtautuikin varauksellisesti kansakoulun käyntiin, niin hän kuitenkin pani poikansa opin tielle. Niinpä hänen poikansa **Otto Tykkyläinen** (myöh. Sarola), s. 1889, lähti opiskelemaan aikana, jolloin se oli paikkakunnalla harvinaista. Otto kävi Metsäkoulun ja valmistui metsäteknikoksi.

Matin muista kuudesta aikuisikään kasvaneesta lapsesta Kaisasta, s. 1873, ja Lyydistä, s. 1905, tuli talon emäntiä, Matista, s. 1882, ja Antista s. 1907, talon isäntiä, Mikosta, s.1877, liikemies ja mm majatalon pitäjä. Vaikka Antti ei mennytkään Kauton kouluun, tuli hänestä kaikkien kyläläisten arvostama asiantuntija kaikkiin teknisiin ongelmiin. Jos meillä kotona tuli jokin teknillisuotoinen

Kuva. Iljalan isännän perhe noin vuonna 1914. Mikon ja Sannan lisäksi ovat kuvassa takana Antti ja Lyydi, edessä Sirkka

ongelma, niin siihen oli äidilläni hyvä ratkaisu: *kututaan Tykkylän Antti.*

Enonsalon kansakoulun historiassa Mikko Tykkyläisellä on hyvin suuri rooli. Iljalan Mikon poika Mikko, s. 1877, aloitti maakaupan pitämisen Parsiaisessa Enonsalolla. Hänellä oli Enonsalon koulun paikalla uuden talon rakennustyöt käynnissä, kun Enon kunta osti kiinteistön v. 1903 keskeneräisine rakennuksineen ja aloitti kansakoulun vuonna 1906.

Luokkakuva Enonsalon koulusta 1910-luvulta. Eturivissä opettaja Jaakko Kautto ja hänen vaimonsa. Kuvassa on Mikko Tykkyläisen lapsista Anna rengastettuna takarivissä ja Mikko eturivissä vasemmalla.

Mikko Tykkyläinen oli tärkeässä roolissa sekä koulun perustamisen aikaan, että koulun johtokunnassa pitkiä aikoja. Asiaa on käsitelty opettaja Jaakko Kauton päiväkirjoissa. On uskottavaa, että tämä Kauton tarkoittama Mikko oli Iljalan Mikon s.

1855, poika Mikko s. 1877, eikä Iljalan isäntä Mikko. Tähän viittaa myös se, että poika-Mikon lapset kävivät tätä koulua Uimaharjusta käsin. Isäni Janne oli koulun ensimmäisiä oppilaita. Koulumatka on ollut noin 6 km, jonka koululaiset kulkivat jalkaisin

Mikko Tykkyläisen lapsia opin tiellä

Kuva. Mikon ja Alinan perhe noin vuonna 1910. Keskellä Mikko ja Alina. Vasemmalta lapset Onni, Eino, Mikko, Janne, Paavo, Anna ja Linda. Mikko oli tuohon aikaan kauppias ja liikemies. Hän aloitti majatalon pitämisen muutamaa vuotta myöhemmin

Hyvällä syyllä voidaan sanoa, että isoisäni kauppias ja majatalon isäntä Mikko piti opiskelua hyvin tärkeänä ja halusi antaa kaikille lapsilleen eväät ammatillisiin opintoihin.

Mikolla ja Alinalla oli suuri perhe, jossa nuorimman ja vanhimman ikäero oli 27 vuotta. Oheisessa kuvassa on Mikon ja Alinan perhe noin vuonna 1910. Kuvassa taaimmaisena oleva vanhin lapsi Janne kävi 3 kuukauden mittaisen autokoulun Viipurissa ja oli taksiautoilijana toista kymmentä vuotta kesäisin. Hänestä tuli sitten naimisiin mentyään maanviljelijä. Kuvassa vasemmalla on Onni Albin. Hän opiskeli Joensuussa kauppaopistossa ja teki pitkän uran osuuskauppaliikkeessä mm. Karjakunnassa johtotehtävissä. Onnin vieressä oleva Eino lähti opiskelemaan Suomen Liikemiesten Kauppaopistoon Helsingissä, josta valmistui 21-vuotiaana.

Seuraavana oleva Mikko valmistautui maanviljelijäksi ja kävi Ilomantsin Pienviljelijäkoulun. Valitettavasti hän kuoli keuhkotautiin 22-vuotiaana. Seuraavana on kuvassa Paavo, jolle suunniteltiin kaupallista opiskelua Onni-veljen tukemana. Hän kuitenkin vaihtoi kuulo-ongelmien vuoksi alaa maanviljelijäksi ja kävi Mikon tavoin Ilomantsin pienviljelijäkoulun. Kuvassa seuraavana oleva Anna kävi Haapaveden kotitalousopiston ja työskenteli naimisiin menoon saakka kotitalousneuvojana. Kuvasta puuttuvat 1920-luvulla syntyneet Toivo ja Yrjö. He olivat Tykkyläisten sukuseuran jäseniä ja heistä on kerrottu tämän lehden palstoilla. Toivohan opiskeli opettajaksi Kajaanin seminaarissa. Yrjö kirjoitti ylioppilaaksi, opiskeli

Suomen Liikemiesten Kauppaopistossa ja teki pitkän uran Lappeenrannan Osuusmeijerin toimitusjohtajana. Kuvassa oikealla oleva Linda sekä Mikko, Helli ja Hilikka kuolivat nuorina aikuisina. On myös todettava, että nuorempien sisarusten elämää ja

opiskelua tukivat vanhimmat sisarukset enemmän kuin isä-Mikko. Kun Suomen itenäistyessä koulun käyneistä vain 5 % suoritti jatko-opintoja, niin Mikon lapset ylittivät tämän keskiarvon moninkertaisesti.

Eino Tykkyläinen 5.5.1901 – 28.2.1956

Mikko ja Alina Tykkyläisen toiseksi vanhin lapsi Eino, s. 1901, eli pari ensimmäistä vuotta perheen kanssa Parsiaisessa Myllyllä, josta perhe muutti 1903 Uimaharjuun. Isoveli Janne oli aloittanut kansakoulun Enonsalon koulussa 1906. Eino kävi samaa koulua ja kulki koulumatkan noin 6 km yhdessä Jannen kanssa.

Einon nuoruudesta ei ole meillä elossa olevilla juurikaan tietoja. Hän kuitenkin lähti opiskelemaan Suomen Liikemiesten Kauppaopistoon Helsinkiin ja valmistui sieltä vuonna 1921. Einon työelämästä on oheisessa muistokirjoituksessa kaikki olennainen.

Eino oli työelämässä hyvässä asemassa ja auttoi merkittävästi isäänsä ja sisaruksiaan vaikeina aikoina Isäni kertoi, että he kävivät sodan jälkeen 1940-luvun lopulla äitini kanssa kyläilemässä Einon ja Kyllikin luona Helsingissä. Vaikka Einolla oli varallisuutta, niin pula-aikana hän pyysi,

vanhempiani tuomaan omat eväät mukanaan Helsinkiin. Omat muistoni Einosta ovat 1950-luvun alusta, jolloin Eino sairasti vatsasyöpää ja oli jo heikossa kunnossa. Hän vieraili kotonani ja hänellä oli vaikeuksia tasapainon kanssa

Kuva. Eino Tykkyläisen työurasta on paras kuvaus muistokirjoituksessa, jonka päivämäärä ja julkaisija eivät ole tiedossa.

Kuolleita

Toissayönä kuoli Helsingissä vaikean taudin murtamana Pohja-yhtymän palo-osaston apulaispäällikkö, prokuristi Eino Tykkyläinen. Prokuristi Tykkyläinen oli syntynyt Enossa toukokuun 5. päivänä 1901. Saatuaan päästötodistuksen Suomen Liikemiesten Kauppaopistosta v. 1921 hän toimi Speditio- ja Komissioniiliike Suomisen palveluksessa Lyypekissä ja Helsingissä sekä Finska Kolsyreindustri Ab:ssä Helsingissä ja parissa agentuuriliikkeessä Helsingissä ja Turussa. V. 1924 hän tuli Keskinäisen Vakuutusyhtiö Varan palvelukseen, missä toimi kuolemaansa saakka. – Prokuristi Tykkyläinen oli toiminut nykyisin Pohja-yhtymään kuuluvien vakuutuslaitosten Varan ja Elovaran johtokuntien jäsenenä ja sihteerinä sekä jälleenvakuutusyhtiö Vastuun johtokunnan varajäsenenä. Hän oli myös aikoinaan suorittanut palopäällystökurssin sekä tehnyt lukuisia opintomatkoja Saksaan, Tanskaan ja Ruotsiin.

saan, Tanskaan ja Ruotsiin. Prokuristi Tykkyläisen poismeno tunnetaan raskaana iskuna paisti omaisten myös Pohja-yhtymän piirissä, missä hän oli ehtinyt suorittaa merkittävän päivätyön.

Kuva yllä. Nuoria miehiä Uimaharjussa 1920-luvulla. Eino on kolmas oikealta ja hänen veljensä Janne äärimmäisenä oikealla.

Kuva oik. Keskellä Eino suojeluskuntalaisenas

Kuva. Eino vihittiin avioliittoon 12.10.1941. Morsian oli Kyllikki Kuusela 12.10.1912 – 1966. Heillä ei ollut lapsia

Kuva Einon hautajaiset Helsingissä Krematorion kappalissa. Arkun äärellä vasemmalta veljet Onni, Toivo ja Yrjö

Kuva. Uimaharjun majatalo 1920-30 luvuilla.. Vas maantien puolelta, oik rannan puolelta. Kuvakaappaus Toivo Tykkyläisen sukuvideolta.

Muistiin merkitsi Niilo Tykkyläinen

Äiti-Hanna, Väinön Hilja ja sähkövalot

1950-luvulla elettiin Enonsalollakin suurten muutosten aikaa. Korttiaika oli loppunut ja kaikki kehittyi nopeasti. Maaseudun sähköistämien oli alkanut 1940-luvun loppulla ja saavutti 1950-luvun alkupuolella kotipaikkani. Sähköt saatiin joulun alla 1955.

Naapurin rouva Hilja Kärki eli Väinön Hilja tuli käymään meillä eli Jannen Hannan luo 50-luvun alkupuolella.

Hilja: *No hyvvee päivvee talloon.*

Hanna: *Päivvee päivvee. No mitä sinne nuapurriin kuulluu.*

Hilja: *No eihän meille mittää kuulu. Pouttoo on ollu, jotta on suatu melekkeen kaikki heinät lattoon. Ois vain vielä pouttoo tämän viikon.*

Hanna: *Meillähhii alakkaa olla kohta kaikki heinät laussa. Meillä ol omat pojat ja vävyt niittämässä, jotta hyvihän nuo sai niitettyy.*

Hilja: *Meillä kävi tuo Pohjoskarjalan sähkön mies eilessäpäivänä. Se kauppas niitä sähkövaloja, van eihän tuo Väinö ollu niin halukas niihin sähkövaloloihin.*

Hanna: *No kävihän ne meillähhii. En minä oikein tiijä niistä sähkövaloloista. Onhan tuota tultu toimmeen ilimannii. Janne kyllä sano, jotta oishan tuo mukava, kun ei tarvihtis tuon tuliöljyn kanssa sutata. Ja miten se ois hyvä tuolla navetassa jotta ei ois tuon lyhin varassa. Onhan meillä tuo Hasakki, van eipä tuo näy olevan kunnossa, jos Arne ei ou pihassa. Ja kuuluhan tuo olevan paljo kirkkaampi se sähkövalo.*

Meijän Mikkohan se on sähkömiehenä Joinsuussa ja eikös tuo lie perillä nuista sähkövaloista. Huasteltiihhan myö sen kansa sähkövaloista. Niihän tuo sano viime kerralla, jotta ois se hyvä teillehhii suaha sähkövalot. Sais sitten ostoo sähkölevyn, jotta ei ainaa tarvihe panna tulta hellaan kun keittää kahvit.

Kuva: Äiti Hanna valtakunnassan 1960-luvun loppupuolella. Sähkövalot on hankittu, on jääkaappi, sähköradio ja televisio kamarin nurkassa

Kuuluhan nuilla Uimaharjussa olevan pyykkikonnetahhii sähköllä ja sähköratioita. Kävihän se yks mies meillähhii kaupittelemassa pyykkikonetta ja kehu, jotta se pessöö pyykit puhtaaks eikä tarvihe harjalle jyystee eikä keittee. Minä sanon sille, jotta veitäkkö se pessöö. Kalliitahiihhan nuo kuuluu olevan.

Hilja: *Kävihän se Väinöhhii Joinsuussa kyselemässä. Niihän tuo arveli, jotta myö ei oteta sähkövaloja, van otetaan kaasuvat. Ne on paljon halavemmat ja valo on ihan yhtä kirkas kun sähkövalossa. Ei tarvihe muuta kun kaasupullo ja polttimot kattoon. Navettaan sais samanlaiset. Tulloo paljo halavemmaks kun sähkövalot.*

Hanna: *Suapi nähä, otetaanko sähkövalot vai kaasuvat. Mikkohan tuo lupas, jotta*

hiän suattas laittaa meille kaikki sähköjohot ja kaikki valamiiks jo ens kesänä. Sano, jotta saunnaan ja navettaan laitetaan kansa sähköt. Se sano, jotta kannattas nyt ottaa sehhii voimavirta tuonne puimalan luo, jos hyvinnii Tauno Hämäläinen käyttäs sitä puimakonetta sähköllä. Hilja: Liekkö tuo Tauno niin sen sähkömoottorin perrään. Hyviihän tuo näky toimivan se moottorj mikä sillä nyt on. Hanna: Jos tässä vähän rikastus, niin ois hyvä laittaa ne vesjohottii. Sitten, kun ois sähköt ja vesjohot niin sais vein tulemaan suoraan tuppaaan. Ei kuulema tarvihe pumppuukkaa, kun sähköllä tulis. Ei ennee tarvihtis tuota veskorvoo pittee tuvassa. Hilja: Myöhän sitä laitetaan vesjohot sieltä yläkaivolta tuppaaan ja navettaan. Se on niin korkeella siellä mäin piällä se kaivo, jotta paineveillä tulloo tuppaaan ja navettaan. Hanna: On se somasta, jotta ves tulloo itestään, eikä tarvihe pumputa. Niinhän se Janne arveli, jotta jos sais ne vesjohot nin sais lehmille ne juottokupit suoraan sinne parteen. Iljan Tykkylän Antti ol kuulemma jo laittanna semmoset kupit jokkaiselle lehmälle erikseen. Se vessäiliö on kuulemma siellä karjakeittiössä vähän korkeemmalla jotta ves tulloo itestään siihen lehmän kuppiin. Rännii pitkin suapi vein tulemaan kaivolta. Ei tarvihe sankulla kanttoo. Siinä Antissa on sitä tejjollisuutta. Suapi nähä mitä tästä tulloo. Kuuluhan nuo Iljan Tykkylä ottavan ne sähköt. Se tuo Väinö on näkkyy ostanna mopetin. Tuosta se ajoo hurruutti eilessä päivänä. Hilja: Niinhän se osti mopetin. On kuulema paljon helepompi käyvä Uimaharjussa kaupassa kun ei tarvihe polokkee nuita mäkii ylös. Väinö oli eilessä päivänä käymässä tuolla Juttuvuaran koulun johtokunnassa Tauno Hämälässä. Ne ei kuulema ou suanna pätevii opettajii ens syksyks. On vain nuita ylioppilaita, van hyviihän nuo on tähän asti opettanna.

Hanna: Meijän Aarnehihhan soon ollu siellä koulussa ja hyviihän tuo kuulemma opettaa se opettaja vaikka on supistettu koulu. Oli niin hyvät äitiinpäiväjuhlati. Eihän tuo ossoo sanno, onko se parempi kun Puustisen koulu. Niilohhii sano, jotta hiän kyllä männöö kansa Juttuvuaran kouluun ens syksynä. Saisivat kulukkee yhtä matkoo teijän Ranssin kansa. Ei tarvihtis itekseen kulukkee nuita pimmeitä mehtiä pitkin. Eihän tuo matka siitä kummene. Tietähän sinne ei ou, van mänkään muantien kautta jos haluaa.

Äiti-Hanna keittää kahvit vieraalle.

Hanna: Tulehhan Hilja nyt kahville. Minä keitin kahvin ihan puhtaassen vetteen. On monta päivee keitetty porroin piälle, van nyt ol pannu niin täynnä sumpin poroja, jotta ei ennee vettä sopinna pannuun. En pannu ies sikurrii, jotta ois kerrannii hyvät kahvit. Paiston vehnästä lauvantaina van nuo pennut on syönnä melekkeen kaikki. Ei ou kun yks eltti jälellä.

Janne tulee sisään ja kysyy saman taas sen saman kysymyksen kuin aina ja vastaa itse.

”Suankkoon minnää kuppösen kahvii? Juo juo, kuka sinnuu on kieltännä!

Kuva. Tuvan vesikorvo nostettuna korenolla navetan kattoon, jos joskus tarttis.

Pannaan vanhat valokuvat kertomaan

Pyhäaamu kotimökillä

Viereinen kuva on kotipihaltani noin vuodelta 1951 varhaiskesällä pyhäpäivänä. Henkilöt oikealta ovat veljeni Matti ja Erkki, naapurin pojat Onni Tolvanen ja Kauko Kärki. Pyhäaamu oli hyvä aika vieraillla naapurissa jo ennen radion Jumalanpalvelusta klo 10. Kaikilla on pyhävaatteet päällä ihan tavallisena pyhäpäivänä. Kaikilla kumiteräsaappaat, Kaukolla ja Matilla suorat äidin ompelemat housut, pyhälyyssi ja ”Ole valmis” partiolaisten vyö. Matilla ja Erkillä on päässään villasta neulottu pieni pipo: Erkin päässä se ei edes näy. Erkillä ja Onnilla on pussihousut ja Erkillä puvun takki ja kravatti. Siis pyhävaatteet kaikilla yllä. Aikaa vietettiin ulkosalla, jos ei satanut vettä. Kuvan lienee ottanut naapurin eli Iljalan Eino tai Pentti.

Kuva: Oikealta velimiehet Erkki ja Matti, Onni Tolvanen ja Kauko Kärki. Kuvaaja Pentti tai Eino Tykkyläinen

Hevoset kasvatettiin itse

Jokaisessa maalaistalossa oli ennen traktorien ja autojen aikaa hevonen. Hevosia kasvattivat melkein kaikki hevosten omistajat. Kun varsa syntyi, se eleli emon kanssa, seuraili emoa kaikkialla. Hevosia kasvatti myös Rakeella Paavo Tykkyläinen. Kuvassa Paavon hevoset Leena ja Pyry

Kuva. Paavo Tykkyläinen sekä Leena ja Pyry.

Poikakerho ja pyhäkoulu

Enonsalolla pidettiin kesäisin säännöllisesti pyhäkoulua. Lisäksi Martti Tykkyläinen piti nuorille kristillistä poikakerhoa. Oheinen kuva on 1950-luvun alusta Iljalan portailta. Edessä meitä paikkakunnan varhaisnuoria. Takana näkyy Martin pitkä hahmo ja Onni Tanninen. Kyseessä on ehkä poikakerhon kokoontuminen. Iljalla oli paikkakunnan paras pöntterön pelupaikka ison kavinavetan ympärillä. Kesäisin pihalla pelattiin nelimaalia. Iljala oli muutenkin hyvin suosittu nuorten kokoontumispaikka.

Kuva. Nuoret Iljalan pihalla poikakerhon kokoontumisen jälkeen 1950-luvun alussa. Takana näkyvät Onni Tannisen ja Martti Tykkyläisen hahmot. Kuvaaja Pentti tai Eino Tykkyläinen.

Muistatteko tai käytättekö vielä näitä sanoja?

Ronkeli - tarkkaan valitseva	Tammi - pato
Lakeinen - savusaunan seinässä oleva aukko, josta savu menee ulos	Korventaa -närästä
Rospuutto - kelirikko	Päästä puustaimelle -.oppia lukemaan
Hantuuki - käsipyyhe	Ottaa förskottia -ottaa etumaksua
Holotna - kylmä	Kesanto - lehmien käsinlypsypaikka kesällä
Rahvas - seuraväki tai kirkkoväki	Leppä - eläimen veri
Pessotat - tanssit	Romoska - lievä kuume ja yskä, työnteko ei tunnu maistuvan tämän takia
Pakkanen jantuu - pakkaneen lisääntyy ja tuntuu jatkuvan vielä pitkään	Menot - papin pitämät seurat jossakin alueen talossa
Sekuli - kaksi eri viljaa kylvetty samaan peltoon	Puustain - kirjain
Rehu - vilja syötetään ennen puimista tähki- neen eläimille	Kovertti - kirjekuori
Seksi - keksi	Pirtiyttää - tehdä maidosta kokkeliä
Suakkuna - kerrotaan joku tapahtunut asia, ehkä hiukan kiusallinen	Satoi karjan kynteen - pieni aamuinen sade laidunkautena
Riusa - riihen puinnissa käytetty varsta	Anikka, ei anikka – ei aivan
Maitokone - separaattori	Eteys – alue, jossa työ esim niitto etenee
Pilikkumi - ehkä maitotuotteiden valmistus ja säilytyskulho	Eto – eto kelekkura – vähättelevä ilmaus
Raaspiikki - iso naula	Ettone – päiväuni
Ruavilo - harjahirsi esim ladossa	Haltata – halvaantua
Lonita - valita monesta samantyyppisestä mielestään paras	Hierin – vellin sekoitin, tehty männyn latvasta ja ylimmästä kerkästä
Tuusa - peltipurkki esim. kahvin säilytykseen	Parissikka- hevosten lähes ammattimainen vaihtaja
Rytkyt - vaatteet	Piäpussi – hevosen syöttöpussi
Otaltaa - kova riita, lähes kiinnikäyminen	Puoska – lapsi
Luoko – kuivumaan levitetty heinä; luokopiä	Remeli – nahkahihna, nahkavyö
Kouhotella – heinien, luokojen pöyhimistä	Huttu – jauhopuuro
Kapelo - puute jostakin	Huima – vähämielinen
Ristani - varastopaikalle ajettu väliteloilta keroksittain eroteltu tukkikasa	Huikkia – vaihtaa päikseen
Patiinit - miesten kävelykengät	Ramppi – ovenhaka
Livevesi - suopaa tai saippuaa sisältävä pyykien pesuvesi	Jussikko – lyhyt saraheinikko
Hämärätunti = aika illalla ennen valojen sytyttämistä	Rillata – tinkiä, mankua, haluta
Tiehän tuli - sytytä lamppu	Ripsua – pyyhkiä esim seinät luudalla
Koussikka - puusta tehty kauha jauhoja varten	Rotinat – lapssaunaiset
Helepponen - pienikokoinen	Niuha – vähäsyömäinen
Silta - lattia	Kenkätä – antaa halvalla
Varpaallinen - nahkainen suksen side	Kihveli – talikko tav. viisipiikkinen
Soroppi - kahvi	Kuama, kävi kuama – väheni tai meni kaikki
Hitu - perunan kuori	Törky - lehmän ruuaksi revityt pensaiden lehdet
Sumppi - jos keitetään kahvinporoja uudelleen	Liippa – kovasin
Suaju - tee	Vuitti – osuus
Sivut - ihmisen kyljet	Lippi – tuohinen juoma-astia
Sarvenat - ihmisen lonkat	Litsku – hiirenloukku
	Miähnä – kalan mäti
	Muavunnainen sade – laaja-alainen pitkäkestoin

Toivo Ikonen muistelee Tupakalla koulupoikana

Tupakanpolto on tapa, jonka osa jokaisen sukupolven nuorisosta omaksuu. Aluksi tupakkakokeilut ovat harmitonta hupia, mutta jatkuessaan se johtaa monen kohdalla elinikäiseen riippuvuussuhteeseen. Nuoruuteni aikoina tupakointia paheksuttiin ennen muuta kalliina ja rumana tapana. Nykyisin tupakoinnin terveyshaitat ovat tieteellisesti todistettu.

Omalta kouluajaltani lukuvuodelta 1938-1939 on jäänyt mieleeni muisto tupakkakokeilusta.

Olin yläkoulun ensimmäisellä luokalla. Koulupäivän jälkeen lähdimme poikaporukalla kotimatalle. Samaan suuntaan taivaltavat tytöt patikoivat omassa porukassaan. Kaikki kaveri olivat minua vanhempia. Matkan edetessä Kakonlammen harjulle, koulupolun näyttävimmälle paikalle, Otto ja Tauno Keronen sanoivat, että nyt pidämme tauon – tupakkatauon. Pojat kaivoivat taskustaan Klubi-askin ja vieraanvaraisuutta osoittaen tarjosivat jokaiselle. Kun minä yritin estellä, pojat uhkasivat selkäsaunalla, jos en polttaisi. Tiesin, että kohta saisin kuulla naljailuja, että eikö Sikovaaran ”rikkaalle” kelpaa ilmainen tarjous ja onko tämä hupi ”uskovaisen” talon pojalta kielletty. Pojat pelkäsivät sitä, että jos en olisi leikissä mukana, voisin viattomana kertoa asiasta aikuisille. Tiesin, että selkäsauna isojen poikien antamana ei olisi mukavaa ja siksi valitsin ”turvallisemman” vaihtoehdon, tupakoinnin. Aikaisempaa tupakointikokemusta minulla ei ollut. Savu meni henkeen, yskitti, silmät vetistivät ja maku oli yököttävä. Isot pojat käyttäytyivät kekkavasti ja mahtaillen, miltei kuin metsot soitimella! Näin rahvaan kakarat pyrkivät jäljittelemään esikuviaan, tupakoivia aikuisia. Pojat varmaan unelmoivat: ”Kun Klubi syttyy, on elämä parhaimmillaan”!

Tapahtuman pääpukareita olivat Kerosen pojat, jotka kuuluivat kylämme runsaslukuisammaksi kasvavaan perheeseen. Vajaan kymmenen vuoden kuluttua Kerosen perheen lapsiluku oli 18. Muut porukkaamme kuuluvat olivat Ilmari

Kuva. Sukukokous vieraili Tykkylän tilalla v. 2003. Kuvassa Toivo soittaa tekemällään paimentorvella talon isännän Nestori Tykkyläisen seurassa. .

ja Heimo Karvinen, Onni Leppänen, Veijo Piitulainen ja Yrjö Pönttönen. Tätä kirjoittaessani joukosta on elossa Heimo ja minä.

Kun menin kotiin, siellä joku vanhemmista havaitsi, että haisin tupakalle ja olin hieman huonovointinen. En muista, miten minua silloin kotona ojennettiin sopimattomasta käyttäytymisestä, mutta ainakin vanhempien pelottelut selkäsaunasta kaikuivat hurisevissa korvissani. Asia ei päätynyt siihen, vaan tieto porukkamme tupakkaseikkailusta oli kiirinyt opettajalle asti. Mentymme viikonlopun jälkeen kouluun, jouduimme opettajan kuulustelun ja nuhtelun kohteeksi. Rikosta seurasi rangaistus: tunti arestia alkaneen viikon jokaisen koulupäivän päätteeksi. Opettajan nuhdesaarnan sisältö oli sen ajan tietämyksen mukaan ensisijaisesti se, että tupakointi on ruma ja täysin tarpeeton tapa, joka riippuvuuden synnyttyä vie rahatkin savun mukana taivaan tuuliin. Saamamme valistus ei kaikkiin nuhdeltaviin tehonnut. Aikuistuttuaan useimmista tuli ketjupolttajia, joistakin satunnaisesti tupakoivia ja vain minä otin ojennuksesta opikseni. Siihen päättyivät minun tupakkaseikkailut. Innostuin aikuistuttuani savuttomuudesta niin, että minusta tuli tupakointia vastustava valistaja.

Elise Tykkyläinen

TIRROSEN JÄLJET KAHVIN HISTORIASSA

Suomalaiset rakastavat kahvia. Tätä virkistävä-
nänä pidettyä juomaa kuluu maassamme vuo-
sittain lähes kymmenen kiloa henkeä kohden,
joka on edelleen eniten koko maailmassa.
Kahvin parissa kehittyi aikoinaan myös
Heikki Sigfrid Tirrosen (1888-1969) ura.
Heikki Tirronen on Tykkyläisten sukupuussa
Alina Tirrosen veli. Alina Tirronen puoles-
taan tunnetaan ainakin Rahkeen Tykkyläisten
keskuudessa ”mummo Alinana”. Hän oli
Paavo Tykkyläisen äiti.

Antiikkiliikkeistä ja keräilijöiden hyllyiltä
löytyy yhä vieläkin legendaarisia Veekoo –
kahvipurkkeja. Niiden historia juontaa juu-
rensa Turun Maariankatu kuuteen, jossa si-
jaisi Vähittäiskauppiaiden Oy:n tukkuliike ja
paahtimo. Yhtiön asiat muuttuivat suuresti,
kun Heikki Tirronen astui kuvioihin.

Heikki Tirronen syntyi Pielisjärvellä. Hän
opiskeli kauppakoulussa ja valmistui vuonna
1910. Valmistumisensa jälkeen hän muutti
Turkuun ja työskenneltyään eri paikoissa hän
löysi tiensä myös Vähittäiskauppiaiden
Oy:lle, jonka olivat perustaneet 50 Varsinais-
Suomen kauppiasta vuonna 1919. Nämä
kauppiat olivat halunneet oman tukkuliik-
keensä, jonka toimitusjohtajaksi he palkkasi-
vat Tirrosen.

Ahkera Tirronen teki töitä ja kerrytti omai-
suuttaan sen verran, että hän sai lopulta ostet-
tua osakkaat ulos yrityksestä vuonna 1931,
jolloin yhtiökokous oli päättänyt purkaa yh-
tiön. Tirronen osti paahtimon konekannan, jo-
hon sisältyi mm. kaksi paahtokonetta. Kahvia
oli myyty nimellä ”Veekoo Kahvi”, joka tuli
sanoista Vähittäiskauppiat. Tirronen halusi
säilyttää tuon kahvin nimen ja nimesi

Kuva: Heikki Sigrid Tirronen 1930 -

myös oman uuden yrityksensä sen mukaan.
Näin liike sai nimensä ”Veekoo Tirronen.”
Tirronen oli vaativa, mutta pidetty työnantaja.
Tästä varmasti johtui yrityksen tuotteliaisuus-
kin. Vuonna 1941 paahtettiin 41 000 kiloa
kahvia ja 192 000 kiloa vastiketta. Vuosina
1955-1956 määrä oli suurimmillaan. Tuolloin
Veekoolla paahtettiin 60 000 kahvikiloa.
Veekoo Tirrosen pakkaukset ja kahvipurkit
valmisti Turun Pussi- ja Kirjekuoritehdas.
1930-luvulla tyhjiä kahvipurkkeja säästettiin
kodeissa talouspurkeiksi. Nykyään näitä van-
hoja pakkauksia kaupitellaan netissä jopa 70
euron kappalehintaan.

Henkilökohtaisessa elämässään Tirronen eleli
poikamiehenä. Hän ei koskaan mennyt naimi-
siin, mutta adoptoi yhden pojan ja koulutti
useita muita lapsia. Häntä pidettiin kovin sydä-
mellisenä ja ystävällisenä. Sellaisena Tirro-
sen muistavat myös Paavo Tykkyläisen lap-
sista ainakin Heikki, Saara, Vesa ja Raili,

jotka Tirronen vei Turussa syömään ravintola Hamburger Börsiin. Heikki muistaa nähneensä tuossa ravintolassa ensimmäistä kertaa elämässään hopealusikoita.

Tirronen myös osti Turusta asunnon Malminkatu kahdestatoista, jota hän 60-luvulla vuokrasi edullisesti yllä mainituille sisaruksille heidän Turun vuosinaan.

Vuonna 1960 Tirrosen kahvipaahtimo siirtyi Keskolle, joka lopetti sen toiminnan vuotta myöhemmin.

Maariankadulla sijainnut rakennus purettiin, mutta paikalle rakennettu uusi taloyhtiö sai nimensä Tirrosen mukaan.

VEEKOO KAHVIA

Tehkää naisille pieni hyvätyö

Kahvinjuonti ei vielä läheskään kaikissa kodeissa ole se terveyttä edistävä ja mieltä virkistävä toimenpide, mikä sen tulisi olla. Juodaanhan niin paljon aliarvoista kahvia, joka ei paljoakaan virkistä, vaan ehkä ärsyttää elimistöä. Myykää Vähittäiskauppiaiden paahdettua kahvia — siten lahjoitate monille kodeille todella piristäviä ja aurinkoisia hetkiä. Puhdistettu, oikein paahdettu ja miellyttävän makuinen Vähittäiskauppiaiden kahvi aiheuttaa hyvän olon ja saa siten elämän näyttämään työstä ja huolista väsyneellekin valoisammalta ja imostuttavammalta.

Kun natsel pääsevät VEEKOON ma-kuun, pyytävät he sitä uudelleen.

Kehoitamme 6 viikon kullutta palauttamaan mahdollisesti myymättä jääneen Vee-koo-erän. Vaihdamme sen vastapaindettuun.

MN ja LM, erittäin hienoja sekoituksia
OP ja HM, vahvoja, hyviä sekoituksia
CE ja TH voimakasta, halpoja sekoituksia
PALKINTOSEKOITUS

Vähittäiskauppiaiden Oy.
KAHVIPAAHTIMO
TURKU

Kuvat: teoksista Mikael Andersson ”Kupillinen kahvia?” ja Jorma Sipilä: ”Yhä jalompaa kahviuomaa”

Kuva: Vähittäiskauppiaiden Oy:n liikerakennus Turussa Maariankadulla Puutorin varrella

Kuva: Tirrosen kahvipurkkeja 30-luvulta.

Kuva vas. Kauppias -lehdessä ollut mainos vuodelta 1927

Tämä **Heikki Tykkyläisen** kirjoittama runo on esimakua hänen tulevasta toisesta runokirjastaan, joka julkaistaan tämän vuoden (2018) aikana.

TUULIKANNEL

Olin elänyt jo pitkän elämän,
tullut vanhaksi ja osin jo raihnaiseksi.

Jostain syystä koin ihmeen:
näin enkelin vanhana kulkiessani metsäpolulla.

Enkeli tuli minua vastaan.
Hänellä oli yllään pellavamekko,
joka oli koristeltu valkeilla metsätähtikukilla.

Hänen siipensä olivat koivun tuohesta tehdyt.
Jalassaan hänellä olivat supikastossut.
Päähineensä oli ruiskaunokkisepppele.

Hän kantoi tuulikannelta oikealla kädellään,
kannel helisi sointuisasti
luoden rauhaisan sävelen joka askeleella.

Vasemmassa kädessä hänellä oli
paimensauva ja seuranaan
pieni villainen lammas.

Hän pysähtyi eteeni polulla ja
katsoi minua suurilla kauniilla
silmillään, hymyili ja sanoi:
”Olipa kiva, kun tapasimme tällä polulla.
Tämä tuulikannel on sinulle lahja taivaastani.
Kun se lakkaa soimasta,
on sinun aika tulla luokseni taivaaseen.”

Otin kanteleen häneltä,
vein sen vanhalle kotipihamaalle.
Siellä se soi päivästä päivään.
Kuuntelen oikeastaan sitä,
milloin se lakkaa soimasta?

Heikki Tykkyläinen

*Heikki rakkaassa ympäristössään Rahkeella: Yllä vas. Serkusten ja muiden sukulaisten kanssa rakkaan tam-
mensa alla 2015 Heikki kolmas vas. Yllä oik. Tuulia-tyttären lasten kanssa 2016. Alla vas. Urkumusiikkia ser-
kuille 2015 ja alh. oik. Nokkahuilun soittoa*

Marjaana Tykkyläinen

Mersun takapaksista taidegalleriaan

Imatran taidemuseo toimi vuosia sitten Tainionkosken koulun ylimmässä kerroksessa. Kannoin sinne näyttelyyn isoja betonisammakoita. Aika hikistä hommaa ja antoi virikkeen etsiä materiaaliksi jotain paljon kevyempää.

Kävin kaksi paperinvalmistuskurssia. Joutsenon Taidekesässä, haettiin materiaali luonnosta. Kovan puurtamisen jälkeen olikin toinen toistaan pienempiä arkkeja saaliina mutta ihan liian kovan työn takana. Eikä kellään yksityisellä ole hollanderia, joka sen keitetyn massan hienontaa.

Taideteollisen täydennyskoulutuslaitoksen kurssilla käytettiin puuvilla- tai pellavalintterssiä, josta saatiin 3% massa. Siitä vedettiin seulalla arkkeja, jotka huopien välissä prässättiin tiiviiksi ja sitten kuivatettiin. Tämäkin menetelmä sopi paremmin heille, jotka maalaavat akvarelleja tai vedostavat grafiikkaa.

Ratkaisu minun tarkoituksiini löytyikin Matin Mersun takapaksin lastista. Uimaharjun sellutehtaan kuivaselluarkeista: mäntyä, kuusta ja koivua.

Kymmenet kerrat olen istunut lapsi ryhmän kanssa ison saavin ympärillä. Jokaiselle on jaettu kasa kasteltua sellulevyä. Siitä sitten hellästi revitään postimerkin kokoisia palasia ja nakellaan veteen. Joka kerran revittävä materiaali loppuu kesken, se on niin mukavaa ja yhteisöllistä puuhaa.

Sitten otan käsiini poran, johon on kiinnitetty maalinsekoitin. Lapset muodostavat jonon ja saavat vuorollaan tulla ”poraamaan”. Pidän tukevasti poraa käsissäni ja lapsi painaa käynnistintä Toiset alkavat yhteen ääneen laskea: Yksi, kaksi, kolme.... Aina kahteen kymmeneen asti, sitten vaihtuu poran käyttäjä.

On hieno seurata kuinka pienimmätkin uskaltavat tulla poraamaan ja pojat ottavat tietysti kaiken irti vanhasta palvelijastani. Sitten on ihanaa työntää kädet kyynäpäitä myöten valkoiseen massaan.

Valmista massaa ohennetaan vedellä isoon

Kuva: Marjaana ja Ruuti tai Jehu

muovilaatikkoon, josta nostetaan seulalla arkkeja. Lapset ovat värjänneet osan massasta kankaan painoväripigmentillä pienempiin rasioihin. Valkoisen arkin päälle jokainen saa laittaa lusikalla mitä väriä haluaa. Sitten arkki kaadetaan sanomalehtipedille ja kuivataan ensin sienellä kunnes seula irtoaa. Loppukuivaus vielä sanomalehdellä, kunnes arkki kestää nostamisen. Joidenkin ryhmien kanssa tehdään pelkästään kirjavia arkkeja, toisten kanssa jatketaan taputteleamalla arkki kipsimuottiin.

Kuiva kipsi imaisee paperin kosteuden ja muotista muotonsa saanut, esimerkiksi kirjava kala nostetaan kuivumaan.

Kuivat työt lakataan molemmilta puolin että ne pitävät muotonsa vaikka kostuisivatkin vähän.

Tällä tekniikalla teen useimmat paperiveistokseni. Tein esimerkiksi ison munamuotin, josta olen vedostanut sekä savella että paperilla.

Originaalin muovailin ensin savesta. Vaikka olin tehnyt rungon styroksista kertyi savea niin paksu kerros että savikuvan käsittely alkoi olla

työlästä. Etsin sitten ison pahvilaatikon, jonka avulla tein muotin. Täytin pahvilaatikon nurkat ettei niihin päässyt kipsiä. Kaadoin sitten kipsivelliä laatikkoon. Odotin sen kovettuvan ja asetin sitten savimunan kipsin päälle. En olisi jaksanut kannatella sitä, kunnes kipsi kovettuu tarpeeksi. Tein uuden kipsivellin ja kaadoin sen laatikkoon, niin että kipsi nousi esineen puoleen väliin. Kipsin kovetettua koversin siihen kohdistukuopat ja sivelin väliaineen. Lopuksi kaadoin kipsivelliä kunnes munan toinenkin puolikas oli peittynyt n. 3cm paksun kerroksen alle. Hoh hoijaa miten olikin raskas paketti.

Revin pahvin muotin ympäriltä ja avasin sen sauman kohdasta. Poistin savimunan ja jätin muotin kuivumaan.

Minulla ei ollut niin isoa astiaa, jossa olisin voinut kauhata suurimalla seulallani arkin munan puolikasta varten. Asetin siis seulan neljän ämpäriin päälle ja kaadoin sille suoraan selluloosamassaa. Valutin ja kuivasin arkin ja taputtelin sen muotin puolikkaaseen. Hakkasin lopuksi paperin tiukasti muottia vasten kumivasaralla. Parin vuorokauden kuivumisen jälkeen irroitin paperimunan puolikkaan

Kuvissa Marjaanan taidetta

muotista ja se pääsi tovereidensa viereen pannuhuoneeseen kuivumaan. Kuivuneet puolikkaat lakkaan molimmilta puolilta.

Paperi elää valmistusvaiheessa ja kun alkaa sovittaa munan puolikkaita yhteen niissä ilmenee jopa sentin heittoja. Pitää valmistaa massa jolla ero tasoitetaan. Väritysvaihe on tietysti se mukavin homma. Useita kerroksia erilaisia värejä, kuivattamista viimeistelyä ja taas lopuksi lakkaus.

Imatran seurakunta tilasi viisi munaa Pääsiäis kertomuksen esittämiseen. Ideana oli että munat voitiin aukaista kertomuksen edetessä ja niistä löytyi monenlaisia tavaroita, symboleja.

Työn alla on tällä samalla tekniikalla myös merihevosia. Syksyllä on Kulttuuritalo Virran käytävägalleriassa Imatralla näyttelyni. Olen kutsunut siihen mukaan kaksi veistoryhmäläistäni: korutaiteilija Teppo Nygrenin ja Sanna Pajarin.

Nämät veistokset ovat ihanan keveitä kantaa ja nykyään käytävägallerian oven eteen pääsee peruuttamaan ihan liki.

Jouko Tykkyläinen

LUONTOVISA 2018

Jouko Tykkyläinen on järjestänyt jo kolmannen kerran luontovisan peruskoululaisille Parikkalassa. Tämä kirjoitus kertoo Luontovisa 2018:sta. Lehden painoon mennessä visa on jo pidetty. Luontovisan ovat toteuttaneet yhdessä Jouko ja hänen vaimonsa Eija. Luontovisasta löytyy lisää tietoa internetistä hakusanalla ”Luontovisa 2018”. (Ingressi NT)

Luontovisa 2018 on Lappeenranta-Parikkala-Savonlinna-Kitee-alueen peruskoululaisille suunnattu **lintujen, kasvien ja hyönteisten tunnistuskisa**. Taapahtuma on jatkoa kahden aiemman vuoden vastaavalle visalle. Tänä vuonna osallistujia on ilmoitettu yhteensä yli 200. Alakouluja on mukana 19 ja yläkouluja 15.

Luontovisan tavoitteena on innostaa koululaisia opettelemaan kaakkoisen Suomen lintu- ja kasvilajeja. Lähimetsissä ja rannoilla on entistä kiinnostavampaa liikkua, kun tunnistaa muutamman lintu-, kasvi- ja hyönteislajin. Joillekin luonnon seuraamisesta voi kehittyä elämänikäinen harrastus.

Alueen peruskouluille on lähetetty kutsukirje helmikuussa. Visaan ilmoittautuneille kouluille lähetettiin harjoittelumateriaaliksi **usb-tikulla tietokoneohjelma**, joka sisältää 100 lintua, 100 kasvia ja 40 hyönteistä. Tietokoneohjelman ovat suunnitelleet ja toteuttaneet Jouko ja Eija Tykkyläinen. Visatapah-tuman järjestelyistä vastaavat heidän lisäksi Parikkalan kunta ja monet vapaaehtoiset. Visailupaikka Parikkalassa on Kirjolan koulun auditorio.

Luontovisassa on kolme sarjaa: klo 10-11 luokat 1-3, klo 11-12 luokat 4-6 ja klo 12-13 luokat 7-9.

Kaikissa sarjoissa visailu tapahtuu *kaksihenkinen joukkuein*. Samalta koululta voi kuhunkin sarjaan osallistua 2-3

Kuva. Jouko Tykkyläinen, oikealla, tekemässä radio-ohjelmaa Luontovisasta

joukkuetta. Jokaisen sarjan kolme parasta joukkuetta palkitaan. Tulokset julkistetaan Kirjolan koulun salissa kello 13.30.

Tänäkin vuonna jokainen halukas pääsee seuraamaan Luontovisaa, koska se esitetään suorana Yle Areenassa klo 10-13. Myös koululuokat voivat omissa kouluissaan osallistua lopulliseen visaan. Visan oikeat vastaukset tulevat heti testijaksojen perään. Lisäksi testien välissä haastatellaan Metsän tarina- ja Järven tarina -elokuvien kuvaajaa, Hannu Siitosta sekä biologian ja maantieteen lehtori Hanna Aaltoa.

Visailun odotusaikoina järjestetään erilaisia oheistoimintoja koulun viereisellä kentällä ja Parikkalahallissa. Lintukosteikko Parikkalan Siikalahti on toukuun alussa hieno vierailupaikka. Siellä voi pistäytyä aamulla ennen luontovisaa tai oman sarjan vuoroa odotellessa. Siellä voi poiketa myös kotimatalla. Ajoaika Parikkalan taajamasta Siikalahdelle on noin 10 minuuttia.

Luontovisan mainoksen voi katsoa YouTubesta kirjoittamalla Googleen hakusanan ”Luontovisa 2018”

Kuvia Luontovisasta

Kuva oikealla: Käki

Käki näyttää lennossa haukalta ja saa pikkulinnut varoittelemaan. Se on loispesijä eli munii toisten lintujen pesiin. Useimmiten leppälintu on isäntälajina. Kuvaaja Jouko Tykkyläinen

Kuva vasemmalla: Kurjenjalka

Kurjenjalan lehti muistuttaa kurjen jälki-kuviota ja lisäksi kasvupaikka on kurkien suosima kosteikko. Erikoisen näköinen kukka jää helposti mieleen. Kuvaaja Jouko Tykkyläinen

Kuva oikealla: Immenkorento

Kesäkuulta syyskuulle voi nähdä kirkasvetisten virtaavien vesien äärellä lepattele-vassa lennossa siron immenkorenon. Kuvaaja Kauko Tykkyläinen

Lapinpöllö Anteron pihapiirissä

Kuvat: Lapinpöllö eksyi heikkokuntoisena Anteron pihapiiriin. Pöllö sai asiantuntevaa hoitoa ja päästettiin kuntoutuneena takaisin luontoon. Kuva; Jouko Tykkyläinen

Sukuneuvosto kokoontui Imatralla 7. huhtikuuta

Sukuneuvosto käsitteli kokouksessaan kesän sukukokouksen ohjelmaa, sukulehteä ja seuran toiminnan suunnittelua. Sukupolven vaihdos jatkuu edelleen. Todettiin, että toivotaan edelleen lisää uusia nuorempia seuratoimin-

nasta kiinnostuneita. ”Digiloikasta” keskusteltiin ja todettiin, että se tuo uusia mahdollisuuksia erityisesti viestintään ja mahdollisuuksia nuorempien osallistumiseen. Myös seuran taloudesta keskusteltiin.

Kuva. Pj:sta oikealla Lauri Tykkyläinen, Elise Tykkyläinen, Jarmo Malinen, Marjaana Tykkyläinen, Esko Malinen ja Tuija Malinen. Pj:sta vasemmalla Paavo Lambropoulos, Riittä Törölä, Tuula Riikonen, Jorma Puustinen ja Riitta Malinen Puheenjohtajana Niilo Tykkyläinen

Pyydetään maksamaan jäsenmaksuja kaudelta 2015 -2018

Sukuseuran talous perustuu jäsenmaksutuloihin. Jäsenmaksu on ollut 20 euroa henkilöltä. Jäsenmaksutuottoja on käytetty lähes yksinomaan jäsenlehden kuluihin. Jäsenlehti on toimitettu kerran vuodessa. Nykyisin seuralle aiheutuu kustannuksia myös sukukokoustilan vuokrasta. Maksutonta kokoustilaa noin 60 hengen kokoukselle on vaikeaa löytää. Jotta jäsenmaksutuotoilla voidaan rahoittaa sukulehti ja kokoustilavuokra, tarvitaan maksavia jäseniä noin 90 – 100 riippuen lehden jakelun laajuudesta ja kokoustilan vuokrasta.

Tähän mennessä toteutunut jäsenmaksukertymä tältä toimintakaudelta 2015 – 2018 ei riitä kattamaan toimintasuunnitelman mukaisia kustannuksia. Sen vuoksi lähetetään tämän lehden mukana pankkisiirtolomakkeita tämän toimintakauden jäsenmaksujen maksamiseen niille, jotka eivät kirjanpitomme mukaan ole maksaneet jäsenmaksua.

Jäsenmaksuja olisi hyvä maksaa useammista perheenjäsenistä. Myös lahjoituksia seuran toiminnan tulemiseen toivotaan.

Seuran periaatteena on ollut, että lehti jaetaan paperiversiona kaikille tiedossa oleville Tykkyläisille riippumatta jäsenmaksun maksamisesta.

Jäsenlehden jakelussa siirrytään vähitellen lehden sähköiseen jakeluun. Tämä tapahtuu keräämällä vastaanottajien sähköpostiosoitteita, joihin lähetetään linkki internetissä sukuseuran kotisivulla olevaan sukulehteen. Samalla kaikilla on mahdollisuus tutustua kaikkiin aikaisempiin sukulehden numeroihin. Tällä tavoin toivotaan yhä useampien ja erityisesti nuorempien tutustuvan sukuseuran toimintaan.

Tuloslaskelma vuodelta 2015

Tuotot

Jäsenmaksut	620,00
Ruokailumaksut	1241,00
	<hr/>
	1861,00

Kulut

Jäsentiedote toimistokulut	426,88
Pankin palvelumaksut	100,40
Muistamiset	20,00
Sukujuhla	1195,53
	<hr/>
	1742,81
Tilikauden ylijäämä	118,19

Tase

Vastaavaa

Pankkitili 31.12.2015	657,60
-----------------------	--------

Vastattavaa

Oma pääoma 31.12.2014	539,41
Tilikauden ylijäämä	118,19
	<hr/>
	657,60

Tuloslaskelma vuodelta 2016

Tuotot

Jäsenmaksut	160,00
	<hr/>
	160,00

Kulut

Jäsentiedote toimistokulut	252,09
Pankin palvelumaksut	89,17
Muistamiset	16,80
MyHeritage palvelumaksu	119,86
	<hr/>
	477,92
Tilikauden alijäämä	339,68

Tase

Vastaavaa

Pankkitili 31.12.2016	369,09
	<hr/>
	369,09*

Vastattavaa

Oma pääoma 31.12.2015	657,60
Tilikauden alijäämä	317,68
	<hr/>
	339,68*

Tuloslaskelma vuodelta 2017

Tuotot

Jäsenmaksut	180,00
	<hr/>
	180,00

Kulut

Jäsentiedote toimistokulut	280,30
Pankin palvelumaksut	77,87
MyHeritage palvelumaksu	96,66
	<hr/>
	453,83

Tilikauden alijäämä	274,83
---------------------	--------

Tase

Vastaavaa

Pankkitili 31.12.2017	544,20
	<hr/>
	544,20

Vastattavaa

Oma pääoma	
Pankkitili 31.12.2016	719,03
Tilikauden alijäämä	274,83
	<hr/>
	544,20

Sukuneuvoston kokouksia

Kuvat: Ylhäällä vas. Laukaassa Toivo Iksen kotona. Ylh oik. Antero Tykkyläisen kotona. Alh. vas. Lappeenrannassa jo edesmenneiden vanhempien kotona. Alh. oik. Iiomantsissa Eino Tykkyläisen mökillä

Tykkyläisten sukuseuran sukukokous 14. heinäkuuta Kokkolan tilalla Koivulahdentie 280, 81200 ENO

Ohjelma

n. 10. 00 alkaen kokoontuminen ja aamukahvi

11.00 lipun nosto

11.15 sukukokous

12.30 lounas

13.30 ohjelmaa seuraavista aiheista

- Niilo Tykkyläinen: Juuremme Enossa ja Pielisjokivarressa, sukutiedon tallentaminen, alustus ja keskustelua
- Paperinukketeatteri ”Jaakko-kulta ja Kukkelii”, Marjaana Tykkyläinen.
- Videoesitys sukukokouksen vierailusta Iljalassa vuonna 2005, sisältää kuvaelman noin vuodelta 1914 ja tutustumisen vanhaan esineistöön.
- Musiikkiesityksiä tässä ja virallisen kokouksen yhteydessä, halukkaita esiintyjiä pyydetään ilmoittamaan puhelimitse sihteerille tai paikan päällä.
- Yhteislaulua sukuseuran lauluvihkosta
- Keskustelua ja mahdollisesti valmisteltuja puheenvuoroja

15.30-16.00 loppukahvit

Ilmoittautuminen kokoukseen tapahtuu maksamalla kokouksen ruokailupaketti sukuseuran tilille. Ruokailupakettiin kuuluu tulokahvit, lounas ja loppukahvit

Ruokailupaketin hinta on 30 euroa henkilöltä. 4 – 10 vuotiailta paketin hinta 20 euroa. Erikoisruokavaliosta pyydetään ilmoittamaan sihteerille. Paavo Lambropoulos 040 553 0747 tai puheenjohtajalle Niilo Tykkyläinen 040 565 8338.

**Ilmoittautuminen sukukokoukseen 5.7.2018 mennessä
maksamalla ruokailupaketin hinta sukuseuran tilille
FI 48 5780 0720 4690 92
viitenumero 5704**

Vuosikokouksen asialista yhdistyksen sääntöjen mukaan

1. Kokouksen avaus
2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjan tarkastajaa ja tarvittaessa kaksi ääntenlaskijaa;
3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys
5. Esitetään sukuseuran tilinpäätökset, vuosikertomukset ja tilintarkastajien lausunnot vuosikokousten väliseltä ajalta
6. Päätetään tilinpäätösten vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä
7. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksu seuraavalle toimikaudelle
8. Valitaan sukuneuvoston puheenjohtaja sekä muut sukuneuvoston jäsenet
9. Valitaan kaksi tilintarkastajaa ja heille kaksi varamiestä seuraavaksi toimikaudeksi
10. Käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat

Sihteerin terveiset

Sukuseuran uudet Internet -sivut ovat osoitteessa

<http://lambro.com/sukuseuratykkylainen/>

Muistutan tässä yhteydessä myös MyHeritage -palvelusta, johon voi hakea käyttöoikeudet joko suoraan menemällä seuraavaan osoitteeseen tai pyytämällä niitä sihteeriltä (lambropa1@hotmail.com).

<http://tykkylainenlambropoulos.myheritage.com/>

Sukuseura on myös Facebookissa. Seuramme sivuston löytää hakemalla "Sukuseura Tykkyläinen". Käykää tykkäämässä sivustosta ja kirjoitelkaa sinne

<https://www.facebook.com/tykkylainensuku>

Sukuneuvoston kokoonpano toimintakaudella 2015 - 2018

Puheenjohtaja Niilo Tykkyläinen,
0405658338

Sihteeri Paavo Lambropoulos,
0405530747

Varapuheenjohtaja Jarmo Malinen
Taloudenhoitaja Antero Tykkyläinen
Muut sukuneuvoston jäsenet: Aarne Tykkyläinen, Irja Kähkönen, Jorma Puustinen, Lauri Tykkyläinen, Marjaana Tykkyläinen, Riitta Törölä ja Tuula Riikonen

Sukukokouspaikan Kokkolan tilan yhteystiedot.

GSM 0400 275 137, e-mail:

urpo.korhonen@kokkolantila.fi

<http://www.kokkolantila.fi/?p=ohjelmapalvelut&ln=fi>.

Ajo-ohje Joensuusta:

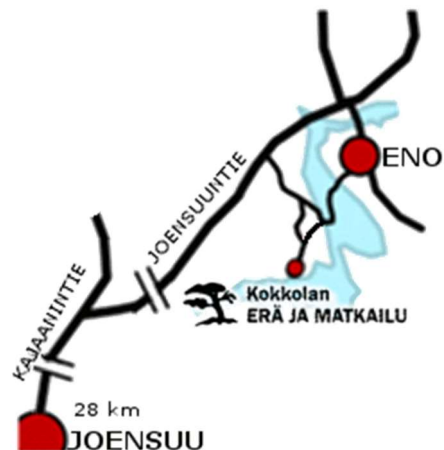
-> **Kajaanintie (6)** 12,3 km

-> oikealle, **Joensuuntie (73)** 15,5 km

-> oikealle, **Voimalaitoksentie** 2,3 km, **opaste Kokkolan**

Erä ja Matkailu

-> oikealle, **Koivulahdentie** 2,8 km

Kokkolan tilan juhlahuoneisto on vanhan navetan ylinen (n. 300 m²), joka on sisustettu vanhoilla suomenhevosten maataloustyökoneilla. Tilan muita palveluita esitellään tilan kotisivulla.